

Bøn:

*Opstandne Herre og frelser!
Dig bringer vi vor lovsang.
Nu mærker vi, at lyset har fået magt,
og vi ser, at hele dit skaberværk bevidner,
at livet kan sejre over døden,
og at sorgen må vige for glæden.
Løvet være du,
der mødte de tvivlende og fortvivlede i morgenlyset
og lod dem se din herlighed.
Vi beder dig:
Væk også os fra vort mismods vinter,
og send os ud i livets sommer, så vi kan vidne om,
at intet er umuligt for Gud.
Hans kærlighed lader sig ikke standse
fra evighed til evighed.
Amen. (Holger Lissner, Bønner og kollekter, 2010)*

Evangelium:

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.« Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen. Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« - det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende. Joh 20,1-18

Til eftertanke:

"Jeg er opstandelsen og livet. Den, som tror på mig, skal leve, om han end dør." (Joh. 11, 26)

Det er den opstandne Kristus, vi møder i dag.

Det kan hverken disciplene eller Maria se af sig selv.

Det kan vi heller ikke.

Det ved enhver, der har stået ved en grav.

Være den nok så fyldt med blomster og planter og minder og sang og mennesker omkring den; dét liv, som gravlægges, er nu forsvundet. Det er ikke mere. Den, der var levende, er nu død. Der er ikke mere at se.

For øjet er nøglen drejet om og smidt væk for det liv, der var.

I evangeliet står graven også tom. Mødet med *den levende* sker i livet uden for graven:

Ude i haven, i sollyset står det levende håb, og der kaldes: vend dig om! Vend dig om og se det! *Kom ud i det åbne, min ven!*

Tøvende vender man sig fra mørket mod lyset. Hvor man før ikke kunne se for det sorte, kan man nu ikke se for det hvide...

Men man hører et kald. Endnu et kald. Man hører sit navn.

Hvem er du – du, som kender mig – og hvad har du gjort med ham, vi elskede?

For det levende håb er du velkendt, uanset hvor fremmed håbet er for dig. Håbet kalder dig ved dit rette navn, og uanfægtet fremmedhed, reagerer du på det, næsten pr. refleks, hjemmevant – unaturligt hjemmevant!

Og med eet ser du ikke blot lyset, nu har håbet også fået fat i dig, så du fatter håb, og du skimter en *sammenhæng*.

En levende sammenhæng, på tværs af de yderste grænser, som den Guds finger, der er så nær, at det rumsterer helt overjordisk i både fornuftens og følelsens begrænsede måleapparater.

For hvordan? ... er det muligt? Er jeg ved at blive gal...? Ser jeg syner?

Evangeliet lader os ikke i tvivl om, at det er opstandelsen, og at den er lige her, hos os, *nu*, i dag. Om vi så tør – eller overhovedet ønsker – at tro det budskab er en anden sag. Budskabet om, at de døde bliver levende, så vi skal møde vores elskede igen, er næsten for godt til at være sandt. Men for den, som sørger, er det samtidig for godt til at være løgn, for man bliver jo ikke bare færdig med sin sorg.

Opstandelse som mødet, gensynet, på den anden side af døden med den, der i livet har været livet for én:

Det er netop *scenen* her i haven. Genkendelsen: *Maria! – Rabbuni*, Min Herre! Maria kaldes ved navn, hun genkender sin elskede og kalder ham ved navn, det er *kendemærket*, hvori hele den fælles historie er opsummeret.

Måske er det netop fordi der er så uendeligt meget fælles historie at dvæle ved, at Jesus derefter siger: *Hold mig ikke tilbage. Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til min Fader.*

Som om han sagde: Fastlås mig nu ikke i din forventning om, hvad jeg er for dig, hvad det her går ud på – og hvordan det hele nu i øvrigt hænger sammen.

I Johannesevangeliet minder scenen her om det sidste under Jesus, under Guds vilje, udfører, inden domsfældelsen og indtoget i Jerusalem: Opvækkelsen af Lazarus, der ligger død på fjerdedagen. Lige inden

finder en samtale sted mellem Marias fornuftige søster Martha og Jesus omkring opstandelsesspørgsmålet: Om opstandelsen fastslår Martha sin klare forventning. Hun siger: *Jeg ved, at (Lazarus) skal opstå på den yderste dag.* Jesus svarer i nutidsform: *Jeg er opstandelsen og livet.* Og da Lazarus så – *nu og her* – kommer ud af graven i sine ligklæder, siger Jesus til dem alle: *Løs ham og lad ham gå.* Med andre ord er det ikke blot én låst dør, Jesus ved Guds vilje åbner, men mange låste døre. Døre låst af forventninger, af traditioner, af love, af frygt, af sorg og endda den låste dør mellem døden og livet. Døre, han ikke blot låste op, men selv gik igennem, for vores skyld.

Opstandelsen er en dør, der bliver åbnet, for vores skyld.

Så at den historie, vi har med hinanden bliver åbnet og hverken låst i logiske slutninger eller adskilt i individuel sjælelig-mystisk oplevelse.

Opstandelsen er åben-baringen af en relation, der er evig. Den gentager sig som evig begivenhed, når et *jeg* møder et *du*.

Der er ikke noget andet at holde fast i, hverken forventninger eller skuffelser eller glæder, de ryger til en side for det budskab, der alene lader os vide, at der er én vi kan stole på, som holder af os, og som er gået i forvejen gennem døden og som møder os på den anden side. At vi uanset hvad vi tænker og tror her er genkendt og elsket.

Amen.

Bøn

Herre, vor Gud, himmelske fader!

Du, som bærer livet gennem døden!

Tak for dit glædelige budskab, at Kristus er opstanden.

Vi beder dig:

Lad os høre budskabet som et løfte, der gælder os og vores liv nu og her.

Hjælp os tage afsked med spekulationerne om hvordan det konkret går til

Afmonter vores fastlåste forventninger.

Hjælp os åbne vort sind,

sådan som du ved din søn mødte os i et åbent og kærligt gensyn.

Giv os den tro, vi ikke selv kan gribe.

Giv os det mod, vi ikke selv kan stable på benene.

Giv os det liv, vi ikke selv kan skabe.

Lad din glæde nå ud i alle mørke kroge, hvor der er tvivl, angst, ensomhed, sygdom, død, sorg og meningsløshed.

Tal dit levende ord til os alle!

Lad os alle se glæden – og lad os bære den med os, så den når ud til alle!

I Jesu navn.

Amen.

Salmer: *Stat op, min sjæl, i morgengry (DDS 224); Krist stod op af døde (DDS 218); Tag det sorte kors fra graven (DDS 241)*